filius virginis in hoc triduo. Sz qꝛ in resurrectione redit omnis talis humanitas: ideo ꝑmanet filiatio ⁊ maternitas.

¶ Sedm: ꝙ in patria remanebunt ille generationes parentũ ⁊ filioꝝ: ⁊ ꝑ ꝯsequens cõsanguineorum ⁊ fratrum: q sunt ab illis: qꝛ in tali statu erimus sicut christus. quãdo resurrexit.

Septima ꝯsideratio.

Septima ꝯsideratio est quare xp̃s resurrexit. Et dicit apl's ad Roma. 4. vt dñetur simul viuis ⁊ mortuis. Et istius signuz est qd̃ Mat. 28. dicit xp̃s. Data est mihi oĩs ptãs in celo ⁊ in terra. ¶ Intelligendum ꝙ xp̃i resurrectio fuit accelerata quadruplici rõne. ¶ Prima fuit ad dine scripture veritatem adimplendã: dicente apl'o ꝙ xp̃s resurrexit a mortuis ſm scripturas. vnde osee dicit̃. Viuificabit nos post duos dies: loquendo in ꝑsona totius generis humani de christo. In cuius resurrectiõe fuimus oẽs resuscitati. ¶ Scd̃a fuit ad veritatem fidei ꝯfirmandam: qꝛ discipuli post mortem xp̃i a fide deciderunt vt habet̃ in Jobe. Et ideo opus fuit vt ꝑ miraculũ resurrectõis fides in ip̃is reformaret̃. vñ dicitur Luce. 24. O stulti ⁊ tardi corde ad credendum. ¶ Tertia fuit ad inimicoꝝ negtiam ꝯfutandam. vnde sicut iudei gloriabant̃ de eiꝰ occisione: ita ꝯtristati sunt de eius resurrectiõe vt non glorient̃ se vicisse: sicut clamabat psal. Non p̃ualeat aduersus iustuz impius. Et idẽ petit. Illumina dñe oculos meos: ne vnq̃z obdormiaz in morte: ne qñ dicat inimicus meus p̃ualui aduersus eum. ¶ Quarta fuit ad sctõꝝ resurrectõez veram insinuandã. Licet. n. ante ipsum fuerint sex mortui suscitati: duo ꝑ Helyseum: vnus per Helyã: ⁊ tres per ip̃m dñz tamen nullus potuit resurgere vera resurrectione non iteꝝ moriturus: nisi p̃mo xp̃s resurgeret: q est primogenitus mortuoꝝ. Apoc. p̃: Et ideo p̃ resurrexit: ⁊ sic sanctos alios mlt̃os suscitauit. ¶ Sz attendendũ ꝙ de istis sanctis cuz xp̃o suscitatis accipiunt̃ ex dictis bti Jhe. tria argumẽta apparẽtia. ¶ Primũ est: ꝙ isti surrexerũt vere: ⁊ nõ fantastice: qꝛ dicebãt illi quoꝝ verba beat⁹ Jhero. recitat: ꝙ veri testes nõ essent: nisi esset vera eoꝝ resurrectio. Et cõfirmatur: qꝛ scriptura dicit ꝙ surrexerũt corpora multa scõꝝ. Cuius verba fuerũt simplr̃ verificata. vnde eccl'ia repellit eos: q dicunt ꝙ de xp̃i latere non exiuit aqua: sed flegma: qꝛ scriptura dicit oppositũ. ¶ Scd̃m argumentũ est ꝙ isti sancti nõ redierunt in terre puluerez: qꝛ mors est pena peccati. ⁊ ipsi oẽs erant peccato purgati vltimate. imoiã beati: cũ beatitudinez in aĩa seqtur gl'ificatio in corporibus. Et aliter non fuisset vera resurrectio: nisi resurrexissent cum xp̃o. ¶ Tertiũ est ꝙ tales nõ resurgẽt in nouissimo die: qꝛ iam sunt ꝑfecte resuscitati. Ex quo accipit̃ documentũ ꝙ illi q sunt priuilegiati: nõ intelliguntur in litteris ⁊ regulis gnãlibus includi diuine scripture. Quare illi q iaz vere cum christo resurrexerunt: non includuntur sub regula: cum dicat apl's. Omnes qdem resurgemus. Sicut nec mater dñi cum fuerit sine omni peccato: non ꝑtinet ad illam regl'am Omnes peccauerũt: ⁊ egent gratia dei. vnde etiam Augu. dicit ꝙ credibile est in quolibz resurrectionis dñice die aliquos sanctos resuscitari ⁊c. Cuius dominice resurrectionis nos faciat participes: q deus viuit ⁊ homo. Amen.

¶ In die pasche. Sermo. 87.

Xpurgate uetus fermentum: vt sitis ⁊c. Prima coꝝ. 5. Scd̃m qd̃ dicit Grego. in moralibus tres sunt cause: quare impedimur in cognitiõe vite eterne. s. pctm̃: occupatio circa corpus: ⁊ mũdi sensibilis amplexus. Et ideo ꝯparat nos paralitico: cui si apponat̃ cibus delectabilis: nõ sentit eius suauitatẽ: donec curet̃ paralisis: ⁊ auferat̃ mala dispositio. Sic dicit esse in nobis respectu dulcedinis vite eterne. ¶ Et hoc primo ꝓpter peccata ⁊ coionem corporis mortalis. Peccata. n. inficiunt appetitum aĩe rationalis ⁊ molles corporis aggrauat aĩam. Et ideo nõ sentimus illam delectationẽ: nec allicimur ad eam: nisi p̃us deposuerimus a ceruicibus nostris iugũ voluptatis. ¶ Scd̃o ꝓpter aĩe occupationẽ circa corpus. Nam dixit ꝙ s'bz aĩe corpus occupat: ⁊ reddit eam stultã in ꝑfectõe inqrendi q̃ sibi ꝯpetunt: ⁊ ꝑficiendi delectatõez ꝑfectõis sue. ¶ Tertio ꝑꝑ occupationem cum mundo. Quia. n. sumus dediti mundo sensibili: ideo negligimus insensibilem ⁊ sp̃ualem: ſm qd̃ edocet Auicenna. Apl's vero videns nos hijs impedimẽtis postergatos a gustatõe dulcedis eterne felicitatis: q̃ ꝑ agnuz paschalẽ figurat̃. In epl'a ꝓposita hortat̃ nos ad tria.

¶ Primuz est mundificatio anime a peccatis di. Expurgate. ¶ Secundū est subtractio anime a sollicitudie corporis di. Ut sitis noua cōspersio. ¶ Tertiū est suspensio mentis a fruitione mūdi sensibili: ibi. Itaq; epulemur ꝛc. Dicit igitur. Expurgate vetus. ¶ Circa totū in vniuersali occurrunt due considerationes.

Prima cōsideratio.

Prima habebit octo ꝯclusiones ꝛ veritates tres. ¶ Secunda consideratio continet in se tria dubia.

¶ Prima ꝯ° p̄me ꝯsideratiōis est videre sensuz moralē q talis est: ꝙ quia xp̄s resurrexit pp̄ nostrā spūalez resurrectionez: ideo ad h̄ vt spiritualiter resurgamus oportet expurgare: idest eijcere corruptionez peccati: que per vetus fermentum intelligitur. Ut sitis noua cōspersio: id est purificati renouatione virtutuz per pniaz Sicut estis: idest fuistis in baptismo p̄ gratiam Azimi: id est puri sine fermento corruptionis peccati. Et ideo qꝛ xp̄s immolatus est pro nobis in passione qui pascha nostrum est. i. agnꝰ paschalis innocenter passus quem sacramentaliter edere debemus. Et ideo epulemur: nos ipsi incorporando. Non in corruptione veteri scilicet originalis culpe ꝛ actualis malicie in deum ꝛ in proximum. sed in sinceritate: a vitijs declinādo: in nouitate vite ꝛ veritate bene semper operando: declinās simulationem in conclusione veritatis.

¶ Secunda ꝯclusio est: ꝙ per hoc fermentuz spirituale peccatum signatur. Hoc. n. pz ex eiꝰ proprietatibus peccato ꝯuenentibus. Nā Ysido. dicit: ꝙ ī fermento est terrestris putredo ratione substantie: ꝛ infrigidatio ratione qualitatis. In ipso enim est virtus infrigiditiua p̄ suā acetositatem. Auicēna dicit ꝙ est saporis acritudo que est acetositas: ꝛ sic declinat a naturali dulcedine ꝛ corruptione adulterino rancore: ꝛ est rei cui admiscetur inflatio. A feruore ex ip̄o resoluto resoluit: vt ait auicenna. Tale eniz est peccatuz. ¶ Primo eni putredo vt ait amos quarto. Ascendere feci putredinem castrorum ¶ Scd̄o est anime infrigidatiuū. Jhere. sexto Sicut cisterna aquam suaz sic frigidaz facit ꝛc. ¶ Tertio acetosam acritudinem saporis. Jhere. tertio. Omnis qui comederit vuam acerbā obstupescent dentes eius. ¶ Quarto declinat a dulcedine nāli que est in diuina consolatione Vnde tren. 3. Repleuit me amaritudinibus. ¶ Quinto est tumefactio ꝛ inflatio. Job. 25. Quid tumes contra deū? ¶ Sexto est anime corruptio ꝛ in defectuz resolutio. Vnde apostolus dicit: ꝙ modicū fermenti totaz massam corrumpit. Unde prohibetur Exo. 12. Non erit fermentum in domo vestra. ¶ Intelligendū tamen ꝙ est quadruplex fermentū. ¶ Primū est male suggestionis. O see. 7. Quieuit ciuitas paululum a mixtione fermenti. ¶ Scd̄m est simulationis. Matth. 26. Cauete a fermento phariseoꝝ. ¶ Tertiuz est malicie. Exo. 23. Non imolabis sup̄ fermentuz sanguinem victime tue. ¶ Quartuz est nequitie: vt habetur p̄ma coꝝ. p̄. Vnde dicitur. Expurgate ꝛc. id est a cordibus eijcite. Vetus fermentuz: id est peccatum scilicet originale: qd̄ vetus dicitur respectu actualium peccatoruz.

¶ Tertia ꝯclusio est: ꝙ tale fermentuz. s. peccatum eijciendum est ꝓpter quatuor. ¶ Primum est qꝛ est infructuosuz actu. Nam nullus actus meritorius ex ipso vel per ipsuz producit̄ Radix. n. ē venenosa. Et ideo nihil exit ide nisi venenosuz ꝛ ministratiuum mortis. Vnde Matth. 10. dicitur peccatoribus in mortali existentibus. Quid hic statis tota die ociosi? Reuera illi ociosi sunt: qui ꝛ si laborant: fructuz tñ ex labore nō percipiunt. Et tales sunt peccatores. Laborant. n. infructuose. Rom. 3. Quē fructum habuistis tunc in quibus erubescitis nūc? Quasi di. Nullū. ¶ Scd̄z qꝛ est ꝯtagiosum tactu. Qui enim picem tangit inquinabit̄ ab ea. Sic qui adheret peccatoribus inficietur per eos. vnde psal. Cuz peruerso peruerteris ¶ Tertium est qꝛ est piculosum lapsu. Labuntur. n. peccatores peccati merito d̄ peccato ī peccatum ꝛ tandez in infernū. Peccatū. n. qd̄ per penitentiam non diluit̄ s̄m Gregorium: mox suo pondere ad aliud trahit. ¶ Quartum est: qꝛ est laboriosum victu. Viuit. n. homo in eo multum laboriose ꝛ sine quiete ꝯscientie que cōtinuo remordet. vnde dicit̄ Michee. 2. Surgite. s. a statu peccati: ꝛ ite: qꝛ nō habetis hic requiem. Dicit igitur. Expurgate.

¶ Quarta ꝯclo est: ꝙ qꝛ nō sufficit mala non agere: nisi ꝛ quisq; studeat bōis operibus isudare: vt dicit Greg. Ideo post peccati eiectionem oportet virtutibus insistere ꝯglutinatis vinculis caritatis: vt spiritualiter noster status renouetur: qd̄ fit per penitentiam voluntariaz ꝛ perfectam. ¶ Primum pz. Nam quantum pnia est magis voluntaria: tanto est magis satisfactoria: ꝛ ideo dicunt sancti ꝙ modicum de

tisfactoria: ⁊ ideo dicunt sancti q̃ modicũ de penitẽtia plus perficit in hac vita q̃ multa in purgatorio: qꝛ illa pena non est voluntarie assumpta sed violenter inflicta. Unde iudicium. 5°. Qui sponte obtulistis animas vestras bene dicite dominum. Secundũ patet. Nam maxime culpe debetur maxima pena. ſm Bre. ſm magnitudinem culpe debet esse magnitudo pene. vt sint digni fructus penitentie. vñ deutero. 25. Scdm mensuram peccati erit plagaꝝ modus. Nam si quis penitentiam adeq̃tam preficeret: statim post mortem euolaret.

Hoc autem fit quando penitentia penitẽti applicatur per contritionem: nã actus contritiõis penalissimus est: qꝛ ab intimis ꝓcedẽs omnia exterior ꝓturbat dicente Jheremia. Contritum est cor meum in medio mei: contremuerunt omnia ossa mea. Hoc intelligitur per cõfessionem. Nam secũ ꝯ glosaꝯ. Consperſio est farina p̃ aquam ꝓglutinata sine fermento: Et hoc est qd̃ dicit. Vt sitis noua consperſio: idest pura congregatio innouati. ſ. virtutibus ⁊ sine corruptione peccati puri. Dicit enim noua: naꝯ prima ꝓsperſio erat per baptismum. ſ. noua. ¶ Secunda innouans fit per penitentiam. vnde dicit. Sicut estis azimi. Glo. i. sicut facti estis puri in baptismo per gratiam.

¶ Quinta conclusio est q̃ talis expurgatio a vitijs ⁊ vitaꝰ occasionis mali: est nobis meritoria vite eterne: ⁊ hoc ꝓpter xp̃i passionẽ: vñ dicit. Et enim ꝓ q̃ vtiq̃ puri esse debemus: qꝛ xp̃s immolatus est pro nobis. ſ. suo patri: in ara crucis per mortem ⁊ passionem. vñ philosophi videnꝫ ꝫ sensisse: nã porphirius dicit peccata non posse purgari nisi per dei filium. Et dicit quidam expositor q̃ in turba platonis aureis litteris est quedam scriptura sup pectus eiꝰ: ꝓtinẽs hec vba. Credo i xp̃ꝯ nasciturũ de virgine: passurum pro humano genere: ⁊ tertia die resurrecturum. Hoc etiam confirmat articulus fidei: quem scripsit andreas aplus. di. q̃ passus est sub pontio pillato crucifixus mortuus ⁊ sepultus. Hic intelliguntur quatuor creditas veritates. ¶ Prima est de xp̃i passione. ¶ Secũda de crucifixione q̃ a crucifixꝰ. ¶ Tertia de morte: qꝛ mortuꝰ. ¶ Quarta de sepultura: qꝛ sepultus: ⁊ hoc contra quatuor hereticas prauitates. ¶ Prima fuit quorundam dicentium xp̃m omnino fuisse impassibilem nec passũ nisi ſm appentiam vt recitat damã de heresi. Alij dixerunt eum non posse mori qꝛ fuit genitus sine corruptione. Alij dixerunt q̃ omnia que fuerunt facta circa xp̃ꝯ esse fantasmata: ⁊ iõ nõ esse vere sepultũ. Quomodo igitur filius dei mortuus ẽ posset arguſic. Nihil moritur nisi compositus: qꝛ mors ẽ separatio anime a corpore hoc ẽ partus a pte i composito moriente: ſꝛ dei filius moriebatur: igitur ⁊c. ¶ Unde hic est aduertendũ q̃ filij p̃sonalitas secundũ se nõ vulnerabatur nec sepeliebatur nec moriebatur: sed ista sunt vera de filio dei ſm cõmunicationem ydiomatuꝯ. vnde cum dicitur filius dei mortuus est: idest aliqd deo vnitum ypostatice vt corpus carens vita mortuum est. vnde Ambro. dicit. Xp̃s dei filius ⁊ natus ex virgine idẽ patiebat ⁊ nõ patiebatur: resurgebat ⁊ non resurgebat. ſm vnaꝯ naturam passibilis erat: idest ſm carnem que mortua fuit nõ ſm verbum qõ apud deũ semper manebat. vnde dei filius mortẽ in anima pertulit: ⁊ in maiestate nõ sensit: sed tantuꝯ participatiue infirmitatis rex glorie est crucifixus vnde dicitur pascha. Mã grece pati dicit pathi iõ pascha passio dicitur esse: immolatꝰ est sed p̃ passionem. vnde magister sententiaruꝯ in. 3. libro distinctio. 20. dicit q̃ peccata nostra idest penam peccatorum que conuerso debetur per ipsius penam quam in cruce tulit in baptismo penitus relaxatur ⁊ in penitentia minoratur. Non enim sufficeret illa penitentia qua penitẽtes ligat ecclia. nisi xp̃i pena cooperaretur qui pro nobis soluit. Xp̃s igit̃ sacerdos ẽ ⁊ hostia ⁊ precium nostre redẽptionis qui se in ara crucis non diabolo sed deo trinitati se obtulit pro omnibus quantum ad precij sufficientiam: ſꝛ pro electis tantum quantum ad efficaciam. vñ dicitur. Immolatus est sed primo a patre. imo a tota trinitate quia voluntarie eius passus est. Ipse etiã seipsum obtulit: qꝛ sponte ad passionem accessit: iudas obtulit eum tradendo: iudei instigãdo vt dicit Aug.

¶ Sexta cõclusio est: q̃ propter hanc sustinẽtiam passionis p̃sona filij est nobis magis diligibilis q̃ p̃sona patris ⁊ spiritus sancti. Ratio est. Nam de xp̃o habebatur cognitio: quam non cognoscebat pater nec spiritus sanctus. Igitur etiam specialiter diligebat: qꝛ christus potuit videri oculo corporali mediante eiꝰ humanitate: ⁊ diligi per accidens. Et ex hoc solo q̃ humanitas sibi vnita propter aliquã conditionem placabilem humanitatis per se diligebat: puta pp̃ sufferentiã acerbissime passionis.

¶ Nota q aliqua ꝓueniunt persone filij : que ad personalitatez diuinam siue eternã non pti nent. Et hec ꝓueniunt essentie diuine: q̃ est cõ munis tribus psonis: vt sic singulr nõ põt di ligi sine alijs. Sic etiaz aliqua ꝓueniut sibi fm humanitatez tpalem : vt passio eius ⁊ alie lusti nentie ⁊ actiones plures. Sic loquendo aliq videnť habere maiorem deuotõem ad vnã pso nam q̃z ad aliam. Cui ꝓcordare videť eccl̃ia fa ciens oꝝones,p vna psona nõ sic dirigẽdo ad aliam: vt pz de psona filij: q in humanitate re demit nos: natus ⁊ passus est pro nobis: ideo posset licite plus diligi q̃z alia psona. Hec aũt sibi ꝓueniunt nõ solum rõne humanitatis : q̃ non illa sola redemit nos: nec illa sola passa est ⁊ mortua: ſz filius dei in ipa. Propter ꝗ filiuz magno amore diligẽ possum⁹: imo certissime ad ꝗ tenemur. Ex hijs dictis sunt. 3. Vtilitates.

¶ Prima veritas est : q̃ idem filius meruit diligi amore magno: quia spontanee tm̃ dilexit nos q̃ voluit sponte mori: ⁊ gratuite ,p nobis pati. Naz si solũ coacte plus teneremur coacto ri q̃z sibi: ⁊ certe quo ad hoc tm̃ obligamur pa tri: sicut sibi fm velle suum spontaneum dini num: q̃ illd velle dinum spõtaneuz fuit tribus psonis cõe ⁊ oẽs voluerunt: ſz solus filius vo luit voluntate creata:,ppter quam sibi obliga mur : nec p se loqnendo passio illa plus respi ct psonam eternam filij q̃z patris. Licet quate nus vera passio humanitatis sibi ꝓueniat fm coicationem ydiomatũ: ꝗ est q̃ generauit suaz humanitatem: q̃ sibi fuit suppositaliter vnita.

¶ Secda veritas est: q̃ quo ad opus operatuz quo videlicet nõ solum voluit nos redimi: sed quo ad executõez nos redemit: ⁊ multa,p nob passus pp amorez : quo obligamur sue huma nitati: q̃ etiã hoc voluit voluntõe creata. Et hec penalia p se ⁊ directe ppessa ẽ:,p quo sibi plus q̃z alicui creature tenemur. Qui etiaz amor in filium referendus est: q subsistit in ipsa huma nitate. vnde si vnus angelus vel purus hõ re demisset nos: eque ex cã diligeremus eum: si cut nunc diligimus filiũ ceteris paribus: q̃ cũ filius simul cum ꝗ q̃ nos redemit deus est: iõ plus cum diligimus q̃z puram creaturaz : que nos redemisset: sed tunc ex causa alia: q̃ deus est: eque diligimus vt patrem.

¶ Tertia est : q̃ toti trinitati tenemur equalr ex ꝗ q̃ voluerũt nos p dinaz psonam redimi. Qd aũt vltra ꝗ fuit filius: hoc suppositum per qd redempti sumus: plus certe sibi regratiar, tenemur: q̃z pure creature ⁊ p euz toti trinitati Nam gratitudo plus debeť affectui : q̃z exteri ori opatõi. imo in nobis nõ sunt ista exteriora opa moraliť bona: nisi pp bonitatez affectiõis: ex qua fiũt exteriores: ⁊ mlto fortius nõ debeť suppofito opanti vel ex sequenti : nisi q̃ debeť nãe vel naturis ⁊ affectõi eax. vñ di. Aucẽ. q̃ propter acceptionem humanitatis nostre in vnitate diuine psone: ⁊ ,ppter fixuras clauox ⁊ passionem: ⁊ redemptionem dz homini esse gaudiuz infinitum. Et hoc est qd dicit. Itaq̃z epule. vnde Luce. 15. Epulari ⁊ gaudere oz. vbi glosa. Epulatio. n. est comestio letine so ciata. Epulatio ptinet ad occisionem vituli. 1. ad passionem xpi. Sed gaudium ad gustatio nez dulcedinis diuine bonitatis. vnde Ber. O quot ⁊ quanta ⁊ qualia erunt fercula in illa epulatione : q̃ veritas sine falsitate ⁊ fallacia : caritas sine inuidia: iocunditas sine tristitia: sa turitas sine fastidio.

¶ Septima ꝓclo est: q̃ volũtarie pati sine cul pa pro xpo est multuz meritorium. Nam pati sine culpa est ex voluntate dei. Dz hanc passio nem voluntarie acceptare: est ipsam referre in deum per ꝓformationem voluntatis: ⁊ in hoc ꝓsistit meruti ratio ꝑncipalis: cum fm apostolũ voluntas dei sit sanctificatio nostra: ⁊ etiam q̃ talis volũtaria sustinentia minuit temptatões: remittit pctũ: ⁊ mereť gratie infusionem.

¶ Et nota fm glo. tria sunt gnã patientium.

¶ Primo q̃ innocens patiť: xpm imitatur. Qui vero flagellis corripiť: latronem imitatur q̃ cum xpo paradisum intrauit. Qui nec flagel lis corrigitur: finiſt x latronez imitať: qui post crucem in tartarx irruit. Ut igitur xpm unite mur : molestias sine culpa illatas patienter su stineamus: q̃ xps frequenter,pponitur nobis in exemplũ: q̃ fm Augu. summa pfectio xpia ne religionis est imitari qd colim⁹. vnde pina petri. 3. Christus semel,p pctis nostris ẽ mor tuus. Et ꝗ est qd dicit. Non in fermen. ve. s. originalis culpe. Neq̃z in fer. malitie. s. culpe actualis in deuz. Et neqtie. s. culpe actualis in ,primum: saluatur meritum voluntarie passio nis: q̃ rediligim⁹ xpm,p nob passuz volũtarie.

¶ Octaua ꝓclo est: q̃ dictum est q̃ xps imo latus patri p passionem est pascha nostrum. i. transitus: per quem transire debemus de mũ do ad patrem. Secm Augu. reuera saluber rimum transitum facimus: cum a vitijs transi mus ad virtutes: a virtutibus ad gratiam: a

gratia ad gloriam: vel a diabolo ad xp̄m: ab in stabili seculo ad eius fundacissimū regnuz: ne cum h̄ mundo transeunte transeamus. Talis tamen transitus ꝯgruit solum iustis dinis iussionibus obedientibus ꝑ bonam voluntatem vnde dicit Ansel. ꝙ deus obedientibus sibi p̄ parauit ꝓmissionez felicem: ⁊ inobedientibus ꝓmissionem terribilem. Bona aūt voluntas ꝯsistit in cultu diuino. vnde idez dicit in. 2°. de diuina natura. Cultus diuinus aptissimus est idemqz castissimus atqz sanctissimus plenissimusqz pietatis: vt euz semꝑ pura: integra ⁊ incorrupta mente ⁊ voce veneremur. Hec enim voluntas in azima intelligitur: q̄ dz esse pura ⁊ recta. Nam azima dicitur ab a quod est sine: ⁊ zima grece: quod est fermentū corruptōis latine. vnde dicit in azimis. i. in puritate sinceritatis: a vitijs quo ad declinationem mali: ⁊ veritatis quo ad opationem boni: vel in azimis sinceritatis. i. noue vite quo ad ꝯuersionem: ⁊ veritatis quo ad ypocrisim ⁊ simulationem. vel sinceritatis in affectu ꝑ virtutis amorem: ⁊ veritatis in intellectu per veritatis cognitionem vnde hanc vocem vocat Augu. affectionez iustitie. s. quando hō hz aliquem actum bonuz ⁊ ordinatum circa deum: vt quando hō vult deum esse bonum ⁊ iustum: ⁊ vult circa eum que sunt iusta ⁊ ei placentia. Hic sunt tria dubia.

¶ Primum si obseruantia mandatoꝝ dei sufficit ad salutem: ſm illud Māt. Si vis ad vitam ingredi: serua mādata: ⁊ hoc sine caritate Scotus arguit ꝙ nō. Sic deus p̄cipiens intendebatq uenlibet obligare ad seruanduz p̄cepta ex caritate. Igit̄ qcunqz facientes opus precepti non ex caritate peccant mortal'r. Et h̄ de p̄cepto negatiuo: ad qd̄ tenetur semꝑ ⁊ ꝑ semꝑ ita ꝙ si teneatur ad illud ex caritate: quādo illd̄ seruat non ex caritate peccat mortal'r. Simil'r de p̄cepto affirmatiuo: ad quod tenet̄ ꝑ aliqñ: si pro tunc nō seruat ex caritate: peccat mortal'r Solutio verū esse ꝓbatur: ꝙ faciens opus precepti non ex caritate: quando tenet̄ exeq opus illud ex p̄cepto peccat mortaliter: nō quia facit opus p̄cepti: sed qꝛ non ex caritate facit illud. Et etiam ꝙ tenetur habere caritatem: ⁊ nō hz. Multo tamen minus peccat nō ex caritate faciendo opus: q̄z si opus non faceret. Obligat̄ enim tunc ad tria. s. ad habendam caritatem: ⁊ ad operandum tale opus: ⁊ ex caritate cum sciat horam: pro qua sic obligatur operari.

¶ Scd̄m dubium est: si actus bonus in habente caritatem ⁊ operantem ex ea non facit ad augmentum meriti: cum tota q̄ztitas meriti cōsistat in bonis voluntatibus libere ⁊ ſm iudiciuz recte rationis elicientibus: qꝛ habitis illis necessario infert̄ actio exterior. ex nono ⁊ decimo methaphysice. Si ergo totum meritum in volunate est: ergo opus bonum non remuneratur: sed sola voluntas. Solutio dicitur veraciter ꝙ sola voluntas hoīs: siue ad bonuz: siue ad malum sola remuneratur. Et rursum cōuenienter dicitur ꝙ opus: ⁊ voluntas: ⁊ etiā ipse homo operans ⁊ volens: ꝑ voluntate ⁊ opere remuneratur. Dicitur quidez voluntas remunerari: qꝛ in ipsa meritum ꝯsistit. Dicit̄ ⁊ op⁹ remunerari: qꝛ in ipso consistit causa siue occasio merendi. Voluntas remuneratur ꝑ opere ⁊ opus pro voluntate: quia ex ipsis vt pz: accepit voluntas quod placet: quia bona est.

¶ Item ipsa iustitia est que placet. Opus placet quod ex voluntate bona est. Ergo sola iustitia est pro qua voluntas ⁊ opus volūtatis placet. Sic nō due. sed vna retributio que est voluntas remuneratur: ⁊ opus volūtatis. vnde homo remunerari dicitur: qꝛ illi datur ⁊ op⁹ remunerat̄: qꝛ pro ipsa datur: ⁊ opus remuneratur: in quo ipsa, voluntas placens meretur.

¶ Tertium dubium est si rectitudo volūtatis sufficit ad merendū. Dicitur ꝙ nō: si intelligatur de rectitudine nāli: qꝛ ſm scripturam deus creauit hoīem rectum: ⁊ tamen lz homo vl' angelus ex puris naturalibus stare poterit: non tamen proficere: vt dicit magister de angl'is distinctione. 20. ⁊ de homine. 24. 2. libri sniaꝝ. Rectitudo tamen gratuita bene sufficit: qꝛ ista includit gratiā: qꝛ voluntas recta vt sit ſm Anselmum: non est aliud: nisi eam velle illud: qd̄ deus vult eam velle. vnde deus ſm potentiaz suam ordinatam: hanc rectitudinem voluntatis non potest auferre sine eius demerito: quia quandiu voluntas persistit in hoc ꝙ vult illud ⁊ non aliud: non ꝙ deus velit eam velle ipsa nō, demeret̄: ⁊ per cōsequens a deo auferri nō poterit. Sed ipsamet cessare poterit ab hac rectitudine volendo illud quod deus nō vult eā velle ſm precepta sua. Et tunc potest sibi deus ſm leges cōmunes aut ferre caritatem ⁊ rectitudinem habitualem ⁊ cetera dona sua.